

ТЭЛЭ ТЫДЗЕНЬ

■ Не прапусціце!

ТУТ І ЗАРАЗ

Два дні будуць праслухоўваць прэтэндэнтаў на ўдзел у «Еўрабачанні-2016»

Ужо больш за 80 заявак атрымалі ў Белтэлерадзьёкампаані ад артыстаў, якія будуць змагацца за ўдзел у міжнародным песенным конкурсе «Еўрабачанне-2016». Праслухоўванне прэтэндэнтаў будзе праходзіць на працягу двух дзён, улічваючы вялікую колькасць ахвотных.

Сярод прэтэндэнтаў сёлета — Віталь Карпанаў, ансамбль «Песняры», «Чысты голас», Валерыя Садоўская, Аляксей Грос, Ян Маерс, гурты «Naroli», «Правакацыя», «Zombie band», «Аўра» і многія іншыя. 26 лістапада на праслухоўванне запрасілі 60 артыстаў. З астатнімі музыкантамі прафесійнае журы сустрэнецца 1 снежня.

Падчас праслухоўвання можна назіраць за выступленнямі любімых артыстаў у рэжыме тут і зараз — на афіцыйным сайце Белтэлерадзьёкампаані арганізавана алайн-трансляцыя.

Да 2 снежня прафесійнае журы вызначыць не больш за 15 выканаўцаў для ўдзелу ў фінале. Само ж фінальнае шоу, на якім мы даведаемся імя прадстаўніка нашай краіны на конкурсе, адбудзецца не пазней за 25 студзеня 2016 года ў фармаце тэлевізійнага канцэрта ў прамым эфіры. Пераможцу нацыянальнага адбору з дапамогай тэлефонага і sms-галасавання выбяруць падчас трансляцыі фіналу тэлегледачы. Ён і будзе прадстаўляць Беларусь на конкурсе ў Швецыі.

Нагадаем, арганізацыю нацыянальнага адбору «Еўрабачанне-2016» здзяйсняе Белтэлерадзьёкампаані — як адзіны ў Беларусі член Еўрапейскага вяршальнага саюза.

«ПАНАЕХАЛІ!»

Хутка даведаемся пераможцу рэаліці-шоу

28 лістапада глядачы тэлеканала «Беларусь 2» даведаюцца імяны фіналістаў рэаліці-шоу «Панаехалі!». Вырашаць лёс удзельнікаў праекта будуць тэлегледачы з дапамогай інтэрнэт-галасавання.

Прэм'ера рэаліці-шоу «Панаехалі!» адбылася ў кастрычніку на тэлеканале «Беларусь 2». 10 гарадскіх жыхароў ва ўзросце ад 18 да 27 гадоў, адабраныя падчас кастынгу, у рамках праекта трапілі ў экстрэмальныя для іх умовы, дзе ім падрыхтавалі шэраг выпрабаванняў: падаць карову, пастрыгчы авечка, узараць поле, сабраць ураджай. Гэтыя заняткі дапамаглі маладым людзям адчуць сапраўдны экстрэм вясковага жыцця. На гэты момант у праекце засталіся 2 дзяўчыны і 2 хлопцы, якія адмовіліся ад камфартабельных гарадскіх умоў і прайшлі сапраўдны тэст «на выжыванне» ў вёсцы.

Хто стане пераможцам праекта, даведаемся пасля інтэрнэт-галасавання, дадатковая інфармацыя аб якім будзе агучана ў выпуску «Панаехалі!» 28 лістапада ў 19.50. А які прыз дастанецца яму, убачым ужо 5 снежня ў выніковым выпуску рэаліці-шоу на тэлеканале «Беларусь 2».

Алена ДРАПКО. drapko@zviazda.by

■ Сядзі і глядзі

ГУЛЬНЯ ЎЯЎЛЕННЯ ДЛЯ САПРАЎДНЫХ РАМАНТЫКАЎ

Дваццаць гадоў таму свет убачыў фільм «Гульня ўяўлення» рэжысёра Міхаіла Пташукі, зняты па аднайменнай п'есе Эмілі Брагінскага. Фільм іранічны, і яго смела можна прапаноўваць для прагляду як сямейным парам, так і тым, хто толькі ладзіць свае стасункі з другой «палавінкай». Гэта свайго роду добрая ілюстрацыя думкі (яна гучыць з вуснаў адной з гераінь карціны) пра тое, што адзінота застаўляе рабіць людзей вярцяцкія ўчынкi.

Камедыя распавядае гісторыю з жыцця сямейнай пары Антошыных. Той выпадак, калі муж ездзіць па камандзіроўках, жонка шукае суцяшэння з іншым мужчынам, а дачка расце і выхоўваецца сама па сабе. Па сюжэце Маргарыта (гераіня Любові Палішчук) сыходзіць ад мужа і замест сябе прыводзіць у дом сваю сяброўку Ларысу (Ірына Селязнёва). Муж (Ігар Касталеўскі) шакіраваны ўчынкам жанчын, і спачатку здаецца нават немагчыма ўявіць развіццё падзей, аднак з гэтага ўсё толькі пачынаецца... І падчас прагляду карціны мы атрымліваем наглядную інструкцыю з жыцця, як выстройваць адносіны з іншымі людзьмі. Дарэчы, сярод актёрскага складу тут можна сустрэць актрысу Юлію Высоцкую (гэта была яе другая спроба заявіць пра сябе ў кіно, але ўдалай яе не палічылі), у эпизодычнай ролі бачым легендарную Стэфанію Станюту (якой на час здымкаў было 90 гадоў), Аляксандр Філіпенка іграе ролю таго самага Лампасы (вобраз прымушае задумацца, чаму да такога мужчыны ідуць ад прыгожага і паспяховага мужа).

Фільм неадназначна прыняла крытыка і глядацкая аўдыторыя. Пра яго

Юлія Высоцкая толькі рабіла крокі ў вялікае кіно.

пісалі: «Застаецца загадкай, навошта Эміль Брагінскі прадаставіў магчымасць экранізаваць сваю п'есу «Гульня ўяўлення» менавіта Міхаілу Пташукі, рэжысёру з зусім не камедыйным творчым складам...». Далей ён выказвае думку, што і таленавітыя актёры, як Ігар Касталеўскі і Любові Палішчук, якія «неаднойчы вызначаліся ў камедыях і меладрамах, тут іграюць у нехарактэрнай ім натужлівай манеры «тэатральшчыны». Аднак кожны мастацкі твор заўсёды выклікае розныя рэакцыі. І некаторыя з гледачоў шчыра здзіўляюцца, чаму такі фільм застаўся амаль што невядомым, калі ў ім ёсць спалучэнне драмы і камедыі. Таму, думаю, варта паспрабаваць усё ж паглядзець яго і як мінімум зразумець, што ў вас ёсць уласная пазіцыя адносна гэтай кінакарціны.

«Цудоўны, лёгкі фільм. Ён пазітыўны, добры і прасякнуты рамантыкай. Лёгкая лірычная камедыя ў духу французскага кіно. А песня Максіма Леанідава «Праплываючы над горадам» — проста шэдэўр». Такі водгук сустрэла ў інтэрнэце ад кіяўлянкi Аксаны. Аднак, калі пачала запытваць пра кінастужку ў сваіх знаёмых, то аказалася, што карціна малавядомая нават прыхільнікам рэтра. Разам з тым на тэлеэкране сустрэць «Гульню ўяўлення» сёння можна даволі часта.

Дарэчы, саўндтрэк да фільма напісаны Максімам Леанідавым (вядомым

па групе «Сакрэт»). Не выключана, што ён быў прысвечаны якраз выканаўцы галоўнай жаночай ролі Ірыне Селязнёвай. Актрыса была яго першай жонкай. Яны вучыліся на адным курсе тэатральнага інстытута. І, як адзначала потым Ірына ў адным з інтэрв'ю, маладыя людзі доўга не звярталі адно на аднаго ўвагі. У кожнага была «палавінка». Аднак з часам у іх здарыўся раман. «Пасля сесіі я з'ехала ў Кіеў залечваць душэўныя раны... І, каб змяніць сваё жыццё, вырашыла абрэзаць валасы. І, о цуд! Тым жа летам здарыўся наш раман з Максімам. Пазней я запытала ў яго: чаму ён у мяне закахаўся? «Мяне ўразіла твая «бітлоўская» чупрына!» — жартаўліва зазначаў музыкант... Такой жа яркай і неардынарнай атрымалася гераіня Ірыны ў «Гульні ўяўлення». Пагадзіцца адзінокай жанчыне на авантуру «быць заменай для незнаёмага мужчыны» не кожная адважыцца.

«Ах, якая жанчына...»

Але вернемся да гісторыі нашых герояў. Па сутнасці, тут для многіх крытыкаў і аматараў кіно ўсё проста: дэкарацыі малабюджэтныя, героі іграюць пераказна, цытат днём з агнём не знойдзеш... Так і хочацца папрасіць: спыніцеся! Бо пры ўсім, як мне здаецца, вышэй названых недахопах гэты фільм атмасферны і па сённяшні дзень павучальны. І, можа, увесць гэты аповед зроблены ў стылі «неахайнасці» не проста так. Гэта лішні раз падкрэслівае, што галоўнае

у фільме — людзі і іх пачуцці. У гэтым выпадку — адзінота, на фоне якой зараджаецца каханне.

Прыгадаю прыпавесць. Адна сямейная пара пераехала жыць у новую кватэру. Раніцай жонка паглядзела ў акно, убачыла суседку, якая развешвала сушыцца бялізну. «Паглядзі, якая брудная бялізна...» — сказала яна мужу. А аднойчы, зноў зірнуўшы ў акно, жанчына ўзрадавалася: «О, сёння бялізна чыстая, суседка навучылася праца!». На што муж адказаў: «Проста я вымыў акно». А што калі і ў фільме мы бачым усё як адлюстраванне жыццёвых будняў, але люстэрка не памята? І таму мы бачым дзюю толькі ўрыўкамі. Ці, можа, не хочацца прызнаваць сваю недасканаласць? Альбо проста баімся смяяцца над сабой?

Бо хіба ж не камічна, калі Маргарыта то сыходзіць, то вяртаецца ў сям'ю, з кветкамі і падарункам для сябе, жадаючы каб яе павіншаваў муж. А калі Лампасы прапаноўвае сябраваць сем'ямі? Згодна, гэта хутчэй трагічна, што людзям так не хапае ўвагі і цеплыні іншых людзей. Дзеля гэтага яны не баяцца рабіць незразумельны рэчы... Альбо, наадварот, адважваюцца на ўчынкi: паехаць на спатканне ў горад, дзе ваш мужчына ў камандзіроўцы, весяліцца ў вагоне метро... Словам, фільм проста лішні раз нагадвае нам, што, каб захаваць каханне, трэба рабіць учынкi і заставацца проста мужчынам і жанчынай у адносінах.

Алена ДРАПКО. drapko@zviazda.by

ЧАСЫ. ЛЮДЗІ. УЧЫНКІ

ВАРТА ПАГЛЯДЗЕЦЬ І ІНШЫЯ ФІЛЬМЫ РЭЖЫСЁРА МІХАІЛА ПТАШУКА

«Кааператыў «Палітбюро», або Будзе доўгім развітанне». Карціна выйшла ў 1992 годзе. Паводле сюжэту, прадпрыемствы малады чалавек прыдумляе кааператыў

«Палітбюро». Адметнасць арганізацыі ў тым, што ў ім працуюць актёры, падобныя да савецкіх кіраўнікоў, якія пакінулі свой след у гісторыі. Сюды трапілі Чапаеў, Хрушчоў, Брэжнёў і Сталін. Далей іх чакаюць паездкі па гарадах і ваколіцах з выступленнямі. І ўсё было б добра, але кааператыў пераследуюць рэжэцыры... Можна сустрэць меркаванне,

быццам галоўная драма «Кааператыў «Палітбюро» ў тым, што карціна крыху запознена выйшла на экраны. І таму ў рэалізаваным выглядзе ўражанне ад яе застаецца не такім моцным, як у першапачатковым літаратурным варыянце. Тым не менш гэта не перашкодзіла ёй заявіць пра сябе і быць ацэненай на розных фестывалях. Яна была ўзнагароджана неаднойчы і не толькі ў Беларусі: сярэбраны прыз МКФ у Лагове-92 (Польшча); гран-пры МКФ у Стакгольме-93; прыз кінакрытыкаў КФ постсавецкага кіно «Лістапад» (Мінск-94); спецыяльны прыз журы МКФ «Залаты галем» (Прага-95). Таму высновы наконт вартасці фільма лепш рабіць самастойна, бо, як той казаў, існа заўсёды недзе пасярэдзіне.

«Лясныя арэлі». Фільм для дзяцей выйшаў у свет у 1975 годзе на тэлестудыі «Беларусьфільм» па сцена-

ры Інгі Пяткевіч, а праз год адбылася яго прэм'ера. Ён расказвае гісторыю 15-гадовага Насці і Зуева, якія праводзяць сваё апошняе лета дзяцінства ў лагеры. Тут лёс дорыць ім першае каханне і пяшчотнае сяброўства. Вядома, што часам дзецям больш за ўсё перашкаджаюць дарослыя. Так і на гэты раз адбываецца, прычым дарослых падтрымала большасць дзяцей. І калі Насця не разумела, чаму ёй нельга сябраваць з хлопчыкам, то Зуеў, які быў не гатовы адстойваць свае пачуцці па-даросламу і не падумаў пра дзячыну, выбірае самы просты спосаб выра-

шэння канфлікту — збегчы з летніка... У адной з галоўных роляў тут з'яўся Алег Яфрэмаў, вобраз яго героя ў фільме можна лічыць арыенцірам для ўсіх — як для дарослых, так і для падлеткаў. І ўвогуле, гэтая гісторыя з жыцця дае шмат думак, над якімі хочацца паразважаць. І можна знайсці ў ёй адказы на многія пытанні. Як ладзіць з падлеткамі? Дзе мяжа паміж жаданнем дапамагчы і рызыкай нашкодзіць? А самае галоўнае, падчас прагляду фільма «Лясныя арэлі» можна проста адчуць рамантыку іншага часу, дзе пануюць вечныя каштоўнасці.

«Пра Віцю, пра Машу і марскую пяхоту». Фільм 1973 года таксама зняты для дзяцей. Ёсць шасцігадовы хлопчык Віця, які разам з бацькамі жыве ў ваенным гарадку, побач з воінскай часцю марской пяхоты, таму не дзіўна, што наш герой

расце «сынам палка». А яго сапраўднымі сябрамі становяцца марскія пехацінцы, якія дапамагаюць Віці разабрацца ў такіх важных паняццях, як адвага і мужчынскі характар. Перад школай хлопчык едзе

ў летнік, дзе, на думку бацькоў, зможа навучыцца жыць у калектыве. Але аказваецца, што ён вельмі прывык ужо да іншага жыцця і для яго дзейнічаюць толькі правілы мужчынскай салдацкай дружбы... На працягу ўсяго фільма нас чакаюць прыгоды ў кампаніі смелага, хоць і юнага героя. Галоўнае — зразумець: чалавек змяняюць іншыя людзі. Альбо наадварот...